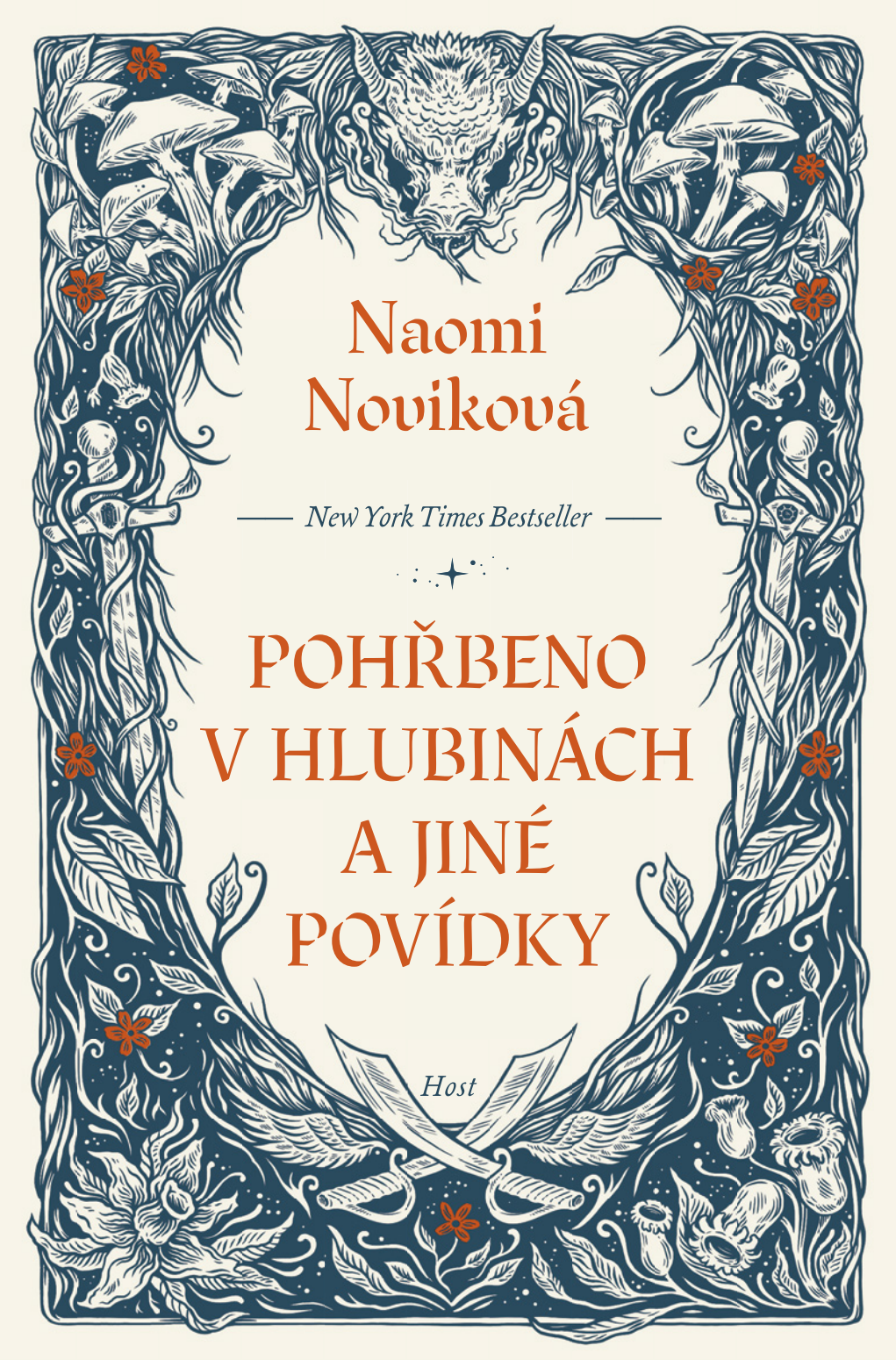

Naomi
Noviková

— *New York Times Bestseller* —

POHŘBENO
V HLUBINÁCH
A JINÉ
POVÍDKY

Host

Naomi Noviková

*Pohřbeno v hlubinách
a jiné povídky*

Naomi
Novíková

POHŘBENO
V HLUBINÁCH
A JINÉ
POVÍDKY

Přeložila Veronika Volhejnová
Brno 2025

*Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.*

Buried Deep and Other Stories

Copyright © 2024 by Temeraire LLC

*All rights reserved including the right of
reproduction in whole or in part in any form.*

*This edition published by arrangement with Del Rey,
an imprint of Random House, a division
of Penguin Random House LLC*

Cover design © Cassie Gonzales

Cover illustration © Sam Dunn

Translation © Veronika Volhejnová, 2025

*Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)*

ISBN 978-80-275-2830-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2829-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-2831-8 (MobiPocket)

Poznámka autorky

Musím vás varovat: tahle kniha je plná lží. Nemám na mysli povídky, ty jsou tak pravdivé, jak jen jsem to dokázala, když jsem je psala, ale úvody. Když něco dopíšu, opustí mě to; pokud vám budu o příbězích něco vyprávět, je velká šance, že jsem si to vymyslela, protože to po mně celé měsíce nebo i roky poté, co jsem původní povídku napsala, chtěl redaktor nebo novinář při rozhovoru a já si buď už špatně pamatuju, co jsem si tenkrát myslela, nebo říkám to, co si o nich myslím teď, když je někdy i po desetiletích znovu čtu.

Ve skutečnosti jen samy příběhy vám můžou popravdě říct, co jsem si myslela. Kdybych něco z toho dokázala vyjádřit pár úhlednými odstavci, vůbec bych se psaním povídky nenamáhala. V labyrintu zkratky neexistují.

Úvody k těm příběhům jsem tedy napsala, ale doporučuju vám, abyste je ignorovali nebo abyste je brali jako to, co ve skutečnosti jsou — jako svého druhu představení. Je to něco, jako kdybychom se potkali na večírku a já jsem musela odejít, ale napřed bych vás ještě chtěla seznámit se svým dobrým kamarádem, protože si myslím, že byste si rozuměli. Řekla bych vám tedy o něm něco neurčitě zajímavého a pak bych zmizela a po mém odchodu by se k vám ten kamarád naklonil a řekl: „Mimochodem, tak to vůbec nebylo, já ti to povím popravdě.“ Věřte jemu, a ne mně.

A až je přečtete, bude váš názor aspoň stejně cenný jako ten můj. Ke kouzlu knih patří, že nepředstírají vlastní život. Když

knihu odložíte a odejdete do jiné místnosti dát si něco k jídlu, ona bez vás pokračovat nebude. Já jsem ta slova napsala a někdo jiný je redigoval a formátoval a vytiskl na papír, ale víc už s nimi dělat nemůžeme; zbytek cesty je na vás, pokud se rozhodnete propůjčit jim své oči a svůj mozek a nechat je chvíli žít.

Naomi

Araminta aneb Vrak Amphidraku

Dům, kde jsem vyrůstala, byl plný knih; matka hodně četla. Pokud šlo o romantické příběhy, měla specifický vkus: tenké a plynoucí, které se daly vypít za večer jako sklenice vína, ty vyprázdnené odnést ve velkých taškách zpátky do antikvariátu a vyměnit je za krabici nových nebo přečtených už před dost dlouhou dobou na to, aby chutnaly jako nové.

Nejradši jsem měla příběhy z doby regentství; samozřejmě Heyerovou, ale vlastně skoro všechny, jen jsem prudce nesnášela ty nesprávné. Myslím ty, jejichž postavami byli moderní lidé, kteří se převlékali do lehounkých mušlínů a jezdili kočárem, ale na to všechno si jenom hráli. Zajímala mě totiž pravidla, tak neporušitelná a tak zjevná samotným postavám, lidem, obzvlášť ženám, žijícím v uzounkých krabičkách — v malém rozsahu těch knih nemohl být jejich svět reálnější a složitější, a tak museli v tato pravidla věřit a řídit se jimi, jinak se příběh nezdál být správný. Nevadilo mi, když podváděli, ale museli to dělat chytře.

Tohle je tedy příběh z doby regentství, o světě s jinými pravidly a o jedné velmi dobré podvodnici.

Shromážděná rodina vyprovodila lady Aramintu z přístavu v Chenstowe-on-Sea velmi obřadně, ačkoli s pramalou láskou. Doprovázela ji nikoli jedna, ale hned dvě služebné, najatý šermíř-eunuch a zkušená profesionální gardedáma, která měla na čele vypáleno oko Hórovo, aby hlídalo během noci, když ostatní dvě oči jsou zavřené.

Bohužel je třeba říci, že všechna tato opatření nebyla úplně zbytečná. Lady Araminta — která měla kromě tohoto jména ještě řadu dalších, dost významných, jež zde v zájmu diskretnosti vynecháme — byla dvakrát přistižena při pokusu vylézt oknem a jednou v otcově knihovně, jak čte knihu kouzel. Při této poslední příležitosti ji naštěstí objevil spolehlivý komorník, který už rodině sloužil patnáct let, a tak se věc ututlala; rozhodla ale o jejím osudu.

Nejstarší manželka jejího otce informovala manžela, že odmítá platit formální představení u dvora, které bylo nezbytné k tomu, aby mohla Araminta debutovat ve společnosti. „Mám ještě pět dalších děvčat a ty musím uvést do společnosti dřív,“ prohlásila lady D—, „a nemohu si dovolit nechat je zničit těmi bláznivými kousky, které by jistě následovaly.“

(Aby se nezdálo, že lady D— byla ve svých preferencích nespravedlivá, je asi dobře zde zmínit, že Araminta byla její nemanželská dcera, kdežto ostatní dívky byly manželské, ne naopak.)

„Tolerovali jsme to příliš dlouho,“ pokračovala přísně lady D—, „a teď je už tak rozmazlená, že se to nedá napravit.“

Lord D— svěsil hlavu; cítil se celou situací vinen, a právem. Jako mladík se zapřisáhl, že se nikdy nebude modlit k cizím božstvům, například k Juno; a čistě z tvrdohlavosti odmítl tento slib vzít zpátky, takže potřeboval tři manželky a čtrnáct let, aby

získal nezbytného syna. Ale i ten chlapec byl pro něj zklamáním: byl hubený a věčně nemocný, a jak vyrůstal, dával přednost literatuře před mužným uměním šermu a střelby, dokonce i před čarodějnictvím, jež by aspoň bylo důstojné.

„Když ono je to nechutné,“ prohlásil mladý Avery omluvně, avšak rozhodně už ve věku sedmi let; rodinný sklon k tvrdohlavosti *zdedil* v plné míře. Nikdy není moudré urazit cizí božstva, bez ohledu na to, kolik starých dobrých britských víl člověk pozval na svatbu. Naopak nejstarší z dětí, Araminta, už dávno projevovala větší předpoklady k jízdě na koni a střelbě než k vhodnějším dovednostem a měla také znepokojivý sklon riskovat. Její matka by tyto nevhodné tendence udusila v zárodku, ale lord D—, který byl sám význačným sportovcem, dívku sobecky podporoval: líbilo se mu mít společnost při lovu, když se po něm žádalo, aby byl doma a plnil manželské povinnosti — a protože měl tři ženy, byly tyto situace dost časté.

„Nežádám snad tolik, když si přeji, aby mi aspoň jeden z mých potomků na sportovním poli nedělal ostudu?“ byla jedna z jeho oblíbených poznámek, pokud byl za to kárán. Zatímco tedy Aramintiny vrstevnice vstupovaly do společnosti jako uhlažené mladé dámy a pouštěly se do studia bankovníctví nebo medicíny, ona byla známá jenom jako vynikající sportovkyně se všemi výše popsanými nepříjemnými důsledky.

Samozřejmě se s tím něco muselo udělat, a tak bylo rychle domluveno manželství s příslušníkem podobně vznešeného rodu v koloniích. Zvěsti, které už se o ní stačily rozšířit doma, úspěšně zabránily podobně vhodnému svazku na domácí půdě, ovšem mladí mužové z dobrých rodin, kteří odjeli za moře hledat něco lepšího, než je úděl mladšího syna, měli často se získáním vhodné manželky potíže.

Tou dobou cesta trvala skoro šest měsíců a hrozila při ní značná nebezpečí: námořní trasy ohrožovaly bouře a piráti; leviatani pravidelně stahovali lodi pod hladinu, protože si je pletli s velrybami; a v podmořských lesích Mělkého moře, kde za bezvětří

mohly lodi uvíznout celé měsíce nad zarostlými ruinami Utopených území, řádily podivné horečky a šílenství.

Přirozeně že lady Aramintu odeslali se všemi ohledy na její bezpečnost. *Bluegill* byla štíhlá moderní loď, pojmenovaná podle dlouhých a jasně nalakovaných železných trnů, zatlučených v řadě podél kýlu, aby zahnały leviatana, a ozbrojená celou desítkou děl. Kajuta měla na dveřích tři zámky, venku na prahu ležel eunuch, ve velké posteli po každém boku lady Araminty spala jedna komorná a gardedáma měla lůžko v nohách postele. Jako poslední útočiště ctnosti věnovali Aramintě na cestu příšerně drahý Teiresiův amulet.

Pokud jde o amulet, nedostala žádné instrukce ani k tomu, jak ho užít, ani jak by měl zmíněnou ctnost ochránit. Velmi důrazně jí sdělili jen to, aby ho pořád nechávala v krabičce a navlékla si ho na krk pouze v případě, že by bezprostředně hrozilo to nejhorší — což jí Lady D — popsala poměrně neurčitě, neboť měla podezření, že Araminta už o podobných věcech ví mnohem víc, než by bylo zdrávo.

Při loučení se příliš slz neprolilo, až na lady Ginevru, druhou nejstarší, která to považovala za svou sesterskou povinnost, ačkoli v hloubi duše ji těšilo, že se tím její vlastní společenský debut o rok urychlí. Araminta sama neplakala, řekla jen: „No tak sbohem,“ a bez výčitek svědomí nastoupila na loď, kde si do truhlice s výbavou během těch zmatků kolem balení tajně uschovala meč, vynikající soubojové pistole a velmi nevhodný grimoár. Že odjíždí z domova, ji příliš nemrzelo. Už ji nebavilo neustále poslouchat kázání a kolonie jí připadaly nadějně: mladík, který tam odjel hledat štěstí, nemůže být určitě tak hrozný suchar, myslela si.

Po všech přípravách a varováních jí cesta připadala tak klidná, až byla únavná; jeden den se od druhého lišil jen silou větru, dokud nedopluli k Utopeným územím, kde se vítr utišil. Prvních

pár dní ji těšilo dívat se přes zábradlí do vody na světlé záblesky bílého zdiva a mramoru, které ještě tu a tam bylo možné zahlédnout, když jí námořníci půjčili kouzelné světélko, aby si dolů posvítila.

„Ale nic zajímavého tam nevidíte, slečinko,“ podotkl lodímistr otcovsky, když viděl, s jakou nadějí dolů hledí. Jen občas proplul okolo nějaký žralok nebo po troskách věží lezl obrovský velekrab s dlouhýma červenýma pavoučíma nohama, ale to bylo všechno — žádný záblesk ztraceného pokladu, žádná jiskra dávné magie. „Poklad tady nehledejte, to leda kdybyste s sebou měla prvotřídního čaroděje, co by vám ho vyvolal nahoru.“

Povzdechla si a místo toho se ke značnému znechucení námořníků začala dožadovat, aby ji naučili, jak se leze po lanoví. „Takhle se přece pořádná ženská nechová,“ mumlal si tiše pro sebe nejeden člen posádky.

Aramintě to žádné starosti nedělalo, až na to, že bylo stále obtížnější přimět někoho z nich, aby ji něco zajímavého naučil. Po nějaké době se tedy uchýlila do soukromí kajuty, kde v ukradených okamžicích nastudovala dost magie na to, aby grimoár uschovala pod iluzivní slupkou knihy *Bohatství národů*. Pak ho mohla číst veřejně a nikdo nic nevěděl. Teiresiův amulet si schovala až nakonec a zkoušela ho uprostřed noci, když její gardedáma, paní Penulkiová, začala pochrupovat. Před jejím třetím okem se ukryla pod příkrývkou. Účinky Araminta pocítila okamžitě. Nejdřív se lekla a honem si amulet sundala, ale když zjistila, že účinky stejně rychle opět pominou, její dobrodružný duch po chvíli překonal první váhání a rozhodla se vyzkoušet to důkladněji. Komorné, které jí spaly po obou bocích, se nejdřív lekly, ale Aramintě nedalo příliš práce je přesvědčit, aby se zúčastnily také. (Musíme připomenout, že to byla mladá a rozmariná stvoření a vůči své vznešené paní už tak chovala uctivý obdiv.)

Mrtvé mělčiny překonávali dva pomalé měsíce, všechny plachty s nadějí rozvinuté. Občas muži nasedli do člunů po bocích lodi a pomocí vesel ji odtáhli k nějakému slabounkému

náznaku proudu. Celá posádka propukla v jásot, když se strhla první bouře, obří řvoucí vřava, která okna Aramintiny kajuty vysoko na zádi zalévala pěnou a obě komorné se při ní muse-ly se sténáním uchýlit na záchod. Paní Penulkiová rozhodně odmítla být jen uvažovat o možnosti, že by Araminta mohla vyjít ven nadýchat se čerstvého vzduchu, dokonce i když bouře konečně ustala, a tak strávila neklidnou, dusnou noc a vzbudila se, když se střídaly hlídky.

Ležela na zádech, poslouchala kroky dusající po prknech, skřípání lan a plachet. A pak vnímala jen nezvyklé ticho, svým způsobem právě tak hlasité jako hromobití; žádné veselé láte-ření, žádný útržek ranní písně nebo řinčení snídaně.

Štouchala do svých komorných tak dlouho, až se vzbudily, nechaly ji vylézt z postele a pomohly jí spěšně se obléknout. Námořníci na palubě stáli mlčky a bez hnutí u svých lan a vrát-ků jako voskové figuríny a nespouštěli oči z kapitána Relowa. Ten stál na přídi s dalekohledem u oka, namířeným k levoboku. Převalující se temné bouřkové mraky už se přehnaly a polovi-nu obzoru zakrývala tenká šedá záclona. Na obě strany se bez přerušení stáčela hladká křivka oceánu.

Kapitán odložil dalekohled. „Pane Willisi, všichni muži k plachtám, směr severoseverozápad. A bojová pohotovost!“ dodal, už když loďmistr přiložil ruce k ústům a začal vykřikovat rozkazy.

Námořníci se pustili do divoké činnosti. Pobíhali kolem Ara-minty po palubě a zdola slyšela divoké klení, s nímž vystřiko-vali lodní děla do bojové pohotovosti za skřípavých protestů jejich kol.

„Mylady, vy jděte dovnitř,“ přikázal kapitán Relowe, když Aramintu míjel cestou na hlavní palubu. Tytam byly jeho ob-vyklé rozpačité servilní úsměvy; dokonce ani nenadzvedl klo-bouk.

„Co se děje?“ zeptala se zajímavě Liesl, jedna ze služebných, když se Araminta vrátila.

„Předpokládám, že piráti,“ odpověděla Araminta a vytáhla zpod postele svou příšerně těžkou truhlu s výbavou. „Ale přestaň kvílet, k čemu je to dobré? *Pomoz* mi.“

Krátce nato se z dešťového závoje vynořila ta druhá loď a byla teď jasně viditelná i z okna Aramintiny kajuty na zádi. Byla mnohem těžší, s ostrou agresivní přídí, která krájela vlny v úhledné brázdě a kolem kýlu neměla žádné trny; místo toho měla trup natřený ošklivou nazelenalou barvou a na ní bílý ornament jako zuby.

Liesl a Helia kvílely a padaly jedna druhé do náruče. „Dřív raději umřu, než vás nechám unést,“ oznámil Aramintě eunuch Molloy.

„No to mi pomůže, když hned potom mě unesou,“ prohlásila prakticky Araminta a ani nezvedla hlavu, jen se dál přehrabovala v truhle. „Běž si promluvit s některým námořníkem venku, všechny potřebujeme kalhoty a košile.“

Gardedáma začala vydávat jakési zdušené protestní zvuky, které Araminta ignorovala a které definitivně utišilo objevení meče a pistolí.

Klenoty a jiné cennosti byly zahrabané mezi ložním prádlem a hedvábnými šaty, dobře obalené látkou, aby v případech zvědavých očí nevyvolávaly pokušení, takže bylo skoro nemožné je zase vytáhnout. Obzvlášť amulet, který vypadal jen jako maličká neurčitá stříbrná drachma na tenkém řetízku, by se prakticky nedal najít, kdyby si ho Araminta už předtím pečlivě neuložila do nejzazšího rohu. Ještě dobře, že mě nuda přiměla experimentovat, pomyslela si Araminta, když zvedla hlavu a spatřila, jak se pirátská loď blíží.

Také kapitán Relowe sledoval z hlavní paluby loď, která je doháněla; měl tak dobrý dalekohled, že už viděl obličej pirátů, hubené, hladové a šklebící se. Byl to dobrý obchodní kapitán; vykroutil se už z nejedné sítě, ale tato se napínala jako rovná

čára od zádě jeho lodi k její přídi. Vyrvalý vítr, po kterém předtím tolik toužili, se teď opíral do plachet a nejevil známky toho, že by chtěl zeslábnout, a tak pronásledování jen zrychloval.

Pirátská loď se jmenovala *Amphidrake*, jak hlásal velký žlutý nápis, a byla to rychlá loď, i když trochu nepořádně a špinavě oplachtěná. Přinejmenším trup má ale čistý, povšiml si kapitán a v duchu počítal, kolik uzlů ztrácí na rychlosti jeho loď se svými hroty. S leviatanem se v sezoně nesetká ani jedna loď z tisíce a i tak na záchranu obvykle stačí dělo, jenže majitelé na hrotech trvali a po přeplutí Mělkého moře je v nich určitě zapletená spousta dlouhých chaluh, nemluvě už o přílipkách a řasách.

(Bouře samozřejmě veškeré chaluchy odplavila, jenže trny byly vhodný obětní beránek, rozhodně lepší než úvahy o tom, že možná nebylo moudré držet se tak těsně u běžných plavebních tras, i když se už blížil konec sezony.)

V každém případě piráti dohoní *Bluegill* dobrou hodinu před soumrakem, který by jim jinak mohl poskytnout šanci uniknout, a všichni muži na palubě to věděli. Rellowovi se nelíbilo smrtelné ticho, které se rozhostilo na jeho lodi, ani pohledy, které se mu zaráyvaly do zad. Rád by jim řekl přímo, že od něj nemohou čekat zázraky, ale nic tak skličujícího pochopitelně vyslovit nemohl.

Amphidrake je rychle doháněla. Loďmistrovi pomocníci začali roznášet grog a loďmistr sám vytáhl dýtky, aby muže povzbudil. Podél zábradlí čekaly rozložené ruční sekery, šavle a pistole.

„Pane Gilpine,“ kývl kapitál Rellowe na svého prvního důstojníka a polohlasem ho vyzval: „Byl byste tak laskav a požádal dámy, zda by pro svou vlastní ochranu byly ochotné obléknout mužské šaty?“

„Už si o ně řekly samy, pane,“ odpověděl Gilpin zvláštním zdušeným hlasem a vrhl významný pohled ke straně. Když se Rellowe otočil, zjistil, že před ním stojí mladý muž s dlouhými černými lokny lady Araminty, staženými v ohonu.

Rellowe na ni vytřeštil oči, pak je odvrátil, nato se podíval na její hlavu — *jeho* hlavu — a znovu dolů a pak neochotně ještě níž — a zase pryč. Nevěděl, kam s očima. To nebyl žádný trik s oblečením, na to byla košile příliš hluboko rozepnutá, a samotná linie čelisti byla jiná, i ten pas.

Samozřejmě člověk o takových věcech slyší, ale obvykle pouze v intimních souvislostech nebo v nějakém hrubém žertu. Relowe (pokud vůbec kdy o něčem takovém uvažoval) si určitě představoval něco mnohem podobnějšího karikatuře; sám se ve studiu magie příliš daleko nedostal. Ve skutečnosti byla hranice mezi lady a lordem nepříjemně tenká. Proměněná Araminta třímala meč a dvě pistole a hlasem jen o trochu vyšším, než aby to byl tenor, mu oznámila: „Ráda bych byla užitečná, pane, když dovolíte.“

Samozřejmě že chtěl odmítnout, a to důrazně, a nechat ji odvést na ošetřovnu, v případě nutnosti třeba násilím; a také by to udělal, kdyby *Amphidrake* právě v té chvíli nevypálila z předových děl první varovný výstřel a přitom neměla to nepříjemné štěstí, že koule urvala děsivě velký kus zábradlí na jejich hlavní palubě.

Nastal zmatek a kapitán nesměl myslet na nic jiného než na to, aby zabránil panice mezi svými lidmi. Pouze tři muži byli zasaženi — a to ničím horším než třískami —, ale první prolitá kapka krve stačila podpálit nashromážděnou zásobu hrůzy. Pomocníci to s grogem brali trochu štedřeji, což teď mělo opačný efekt: mnoho mužů bylo potřeba fyzicky odstrkat zpátky na jejich místa nebo štouchnout špičkou meče, a pokud se Araminta do tohoto úsilí zapojila, kapitánovi se podařilo to nevidět.

Araminta sama byla dokonale šťastná; ještě ji nenapadlo, že by mohli prohrát. Loď byla velmi drahá a děla jí připadala ve výborném stavu: naleštěná mosaz a eben, čerstvá barva. Na palubě jí samozřejmě hrozilo přímé nebezpečí, ale cítila se výborně,

takže to nebrala vážně, a koneckonců ještě nikdy se žádné překážky nelekla.

„Nehodláš se snad chovat jako zbabělec před všemi těmi ostatními statečnými mládenci,“ pokárala přísně jednoho námořníka, takového hubeného, podvyživeného lotříka, který se pokoušel odplížit po předním žebříku do podpalubí, a kopnutím botou do zadku mu pomohla zpátky k zábradlí.

Kanonáda byla ohromující, jedna rána za druhou, a pak jí jedna koule prosvištěla nad hlavou a zasáhla bezanový stěžeň. Třísky létaly na všechny strany, prudký tepenný výtrysk krve byl horký a šokující. Araminta si překvapeně sáhla na tvář a podívala se dolů na loďmistra, který jí ležel mrtvý u nohou a zíral na ni skelným pohledem. Na její košili se od límce k pasu táhla dlouhá šerpa krve.

Příliš si to nebrala; hodně lovila a otcovo přísné kázání ji už dávno vyléčilo z jakéhokoli sklonu chovat se slečinkovsky, dokonce i když došlo na přímé dobití kořisti. Elfové byli samozřejmě mnohem menší a se svými drápy a špičatými zuby se lidem moc nepodobali, ale ani teď se o ni nepokoušely mdloby nebo nevolnost, na rozdíl od jednoho malého praporčíka, který kousek od ní hlučně zvracel na palubu.

Nad její hlavou zaskřípal roztříštěný křížový stěžeň, zasténal a zřítíl se: padající plachty se zapletly do hlavního stěžně a vydávaly zvuky podobné úderům na buben. Aramintu pohřbila dusivá tíže plátna páchnoucího škvařeným tukem. Loď se zastavila tak prudce, že to cítila v palubních prknech, ještě když se pokoušela vyhrabat z těch tísnivých záhybů. Pod plachtu všechno doléhalo tlumeně — křik i rány z pistole zněly vzdáleně — a pak se nad tím rámusem hřimavě rozlehl kapitánův hlas: „Pal!“

Jejich vlastní děla promluvila, ale pouze koktavě a zdušeně. Jejich hlas ještě ani nedozněl a z boku jim odpověděla druhá obrovská salva. Jedna koule za druhou bušily do *Bluegill* tak, že se loď otřásala jako uschlý starý kokrhel. Třísky pršely s šustivým

zvukem na plátno a Aramintě se konečně povedlo s nesmírným úsilím plachtu zvednout dost na to, aby ji mohla protnout mečem a uniknout.

Piráti právě přeskakovali na palubu: hákovací kotvy se zatíraly do zbytků zábradlí, vysunovala se široká prkna, z nichž se stávaly úzké lávky. Paluba byla samá krev a všude se válely trosky lodi a urvané končetiny.

„Chceme vyjednávat,“ volal kapitán Relowe, v hlase se mu ozval ostrý, nepříjemný tón bez valné naděje; a kapitán pirátské lodi se na protější palubě jen zasmál.

„Na to už je pozdě, kapitáne,“ křikl zpátky. „Kdepak, vy všichni skončíte v Utopených územích,“ neslo se přes vodu ve-sele a jasně jako zvon. Kapitán byl báječně vyhlížející chlapík, vysoký šest stop, v širokém kabátci barvy kněžského šarlatu, s krajkovými manžetami a zlatými prýmky. Byl to neblaze proslulý Weedle, který jednou zajal čtrnáct lodí za jedinou sezonu a jako rukojmí vzal nejstaršího syna lorda Tana Cadera.

Araminta byla sice nezkušená, ale ne hloupá; na palubě byla teď příliš jasně cítit porážka, než aby si ji mohla splést. Dopotácel se k ní Molloy a popadl ji za paži; čelo měl rozseknuté a meč mokrý krví. Setřásla ho a střelila jednoho piráta, který se k nim hnál. „Pojď se mnou, honem,“ přikázala, otočila se a řítila se zpátky ke kabině. Vyděšené služebné se choulily k sobě u okna a bledá paní Penulkiová před nimi stála s dýkou v ruce.

„Slečno, už nesmíte ven,“ prohlásila gardedáma třesoucím se hlasem.

„Všechny se schovejte na záchodě, a kdyby někdo přišel, ani muk,“ přikázala Araminta a znovu prohrábla truhlici s věnem. Vytáhla dlouhou šňůru perel, dar na rozloučenou od matky, omotala si ji kolem pasu a zakryla šerpou. Vzala také zlaté hodinky, které měly být zasnubním darem, pak truhlu zavřela a zamkla. „Vezmi to, Molloyi,“ přikázala a vyběhla ven. Ukázala na Weedla, zhluboka se nadechla a zašeptala: „Vyjednávej, nebo to hodím přes palubu. *Dacet.*“

Jen jí kouzlo sjelo ze rtů, všimla si, že Weedle sebou škubl a podezíravě se rozhlédl, kde se berou slova, která se mu skutálela do uší. Mávala kapesníkem tak dlouho, až na ni upřel oči, a ukázala na truhlu, kterou Molloy držel u zábradlí lodi.

Pirátské kapitány jako celek se obvykle řídí hlavně vlastním prospěchem. Hodnota lodi mířící do kolonií a naložené zbožím na prodej může dosáhnout deseti tisíc sovereignů, z toho se ovšem dá zpeněžit sotva čtvrtina. Svatební truhla může mít takovou hodnotu sama o sobě, a možná i dvojnásobnou, a to v klenotech a hedvábí, které se dají snadno prodat. Weedle nebyl neochotný podstoupit tu drobnou komplikaci s vyjednáváním, aby si ji zajistil; přeživší mohou dorazit klidně potom.

„Měl bych ti říci rovnou, že je chráněná kletbou,“ pokračovala Araminta, „takže když ji otevře někdo jiný než já, změní se její obsah v prach.“ Nebyla to samozřejmě pravda. Takové kletby byly extrémně drahé a kromě toho nebezpečné, protože nic netušící služka by mohla klidně obsah zničit. Naštěstí bylo příliš riskantní zkoušet prokázat, že jde o bluf. „Uvnitř je kouzlo věrnosti určené pro mou nevěstu,“ dodala, aby vysvětlila takové opatření.

Weedle se trochu zamračil hned a ještě mnohem víc později, když Araminta rezolutně odmítla truhlu otevřít dokonce i s dýkou na krku. „Ne,“ prohlásila. „Pojeď s tebou a můžeš mě odvézt do Kingsportu, a až budu v přístavu na pevné zemi, otevřu ti ji. A troufám si říci, že také moje rodina pošle výkupné, když necháš kapitána Rellowa odplout a předat jim zprávu,“ dodala zvýšeným hlasem, aby slyšeli i naslouchající piráti, „takže na tom všichni vyděláte víc, než kdybyste loď zajali.“

Aby svá slova zdůraznila, nechala kolovat zlaté hodinky. Všichni piráti si nad nimi mumlali a představovali si, že truhla je až po okraj plná takových cenností. Weedle by byl dal přednost trochu krvavějšímu střetnutí — musel by se potom o kořist dělit s méně muži —, ale utěšoval se nejen obsahem truhly, ale i výší odhadovaného výkupného.

„Co vy na to, chlapi? Svezeme toho mládence?“ křikl a přehodil hodinky přes jejich hlavy, aby se o ně poprali a přitom souhlasili.

„Lorde Aramine, musím protestovat,“ prohlásil s odporem kapitán Rellowe. Jen meče zmizely v pochvě, už si začal představovat tu šeptandu a možnou odplatu její pohoršené rodiny. Neměl ale moc na vybranou; umožnit, aby ji znásilnili a zavraždili, bylo ještě horší. A koneckonců, když ho budou kárat, znamená to, že bude živý, a to znamenalo rozhodně zlepšení situace. Stál tedy bez hnutí, zatížený zahanbujícím pocitem úlevy, a díval se, jak Araminta s neodpuštělným klidem přešla na pirátskou loď a truhla ji velmi opatrně následovala.

Amphidrake odlpula k jihu; *Bluegill* se dobelhala zbytek cesty do Jericha, kde ji přivítalo mnoho výkřiků zděšení. Rodina Aramintina snoubence (jehož jméno z důvodu diskrétnosti rovněž vypustíme) okamžitě poslala agenta do Kingsportu; následoval ho další, vyslaný její vlastní rodinou.

Čekali měsíc, pak dva, ale *Amphidrake* nedorazila. Nakonec se prosllechlo, že loď místo toho vyrazila do přístavu na Redhook Island. V zájmu všeobecného uklidnění se předpokládalo, že piráti podlehli pokušení a pokusili se truhlu otevřít předčasně a pak se dosud maskované Araminty zbavili za to, že je oklamala.

Když teď nehrozilo, že bude zachráněna, byla nesmírně obdivována, ale jen krátkou chvíli. Zachovala se sice hrdinsky, ale korektnější by bylo zemřít, ideálně vlastní rukou. Kromě toho se krátce po přistání ukázalo, že obě služebné nápadně tloustnou.

Její snoubenec přinesl příslušné oběti a po odpovídajícím obdobím truchlení se oženil s mladou dámou mnohem méně vznešeného původu, ovšem s reputací šikovné investorky a zvlášť obratnou rukou při vedení účetnictví. Lord D— se modlil u řeky Wayne; jeho manželky zapálily svíčku v Quensington Tower a do rodinné kroniky zapsaly datum jejího úmrtí. Záležitost se

služebnými byla tiše a diskrétně vyřízena a tím se příběh jejího krátkého života uzavřel.

Zatímco *Bluegill* odplouvala, obraná o všechno krom trochy jídla a vody, vedl kapitán Weedle lady Aramintu a její truhlu do vlastní kabiny. Přijala tu zdvořilost docela samozřejmě, ale on jí tu kabinu nepřenechal; usadil se u elegantního jídelního stolu a zdálo se, že má v úmyslu tu zůstat. Chvilku na něj zírala, pak si vzpomněla na své přestrojení a náhle si uvědomila, že bude zkompromitována.

Člověka samozřejmě napadne, že na to přišla dost pozdě, ale Araminta obecně považovala zákony etikety za pravidla hry a rozdělovala je do kategorií: ty, které porušoval každý a pořád; ty, jejichž porušení člověku vyneslo káravé pohledy; a pak ty, po nichž člověka tiše, ale trvale vypustí z jakýchkoli dalších pozvání do hry. Když byla přistižena, jak listuje knihou kouzel, bylo to na samé hranici druhé kategorie; trochu té tiché zábavy s kamarádkami spadalo do kategorie první; ale noc strávená ve společnosti neženatého muže patřila velmi rozhodně do té poslední.

„Nejste ženatý, že ne?“ zeptala se bez valné naděje. Byla si celkem jistá, že hypotetickou paní Weedlovou, vzdálenou tisíc mořských mil, by lady D— stejně nepovažovala za přijatelnou ochranu pro pověst své dcery, bez ohledu na magický amulet.

Weedle nasadil melancholický výraz a prohlásil: „Nejsem.“

Byl nemanželským dítětem námořního důstojníka a přístavní dámičky z Karibiku, která byla dostatečně chytrá, aby ho donutila přísahat na krb, než se vzdala; následkem toho pak dostal místo na palubě otcovy lodi už velmi mladý. Byl nadaný a mohl udělat slušnou kariéru, ale otec ho bral příliš často do společnosti a v citlivém věku se zamiloval do dámy podstatně vyššího rodu, než byl sám.

Byl dostatečně působivý, aby se dívce líbil, ale její rodina mu zakázala přistup do svého domu, jen si uvědomila, oč mu

jde. Ona se naopak s ohromením vysmála jeho návrhu, že spolu utečou a dají se tajně oddat, a aby to bylo ještě horší, brutálně mu spočítala, jakou finanční situaci mohou očekávat za pět let bez jejího věna.

V záchvatu pýchy se tehdy zapřisáhl, že za pět let bude buď bohatší než její otec, nebo mrtvý; příliš pozdě si uvědomil, jak nepříjemné situaci se vystavil, pokud ho čistě náhodou slyšel některý bůh. Člověk si nikdy nemohl být jistý. Tou dobou mu bylo pouhých osmnáct. Ještě několik let nedostane vlastní loď, a tedy možnost získat dostatečnou prémii, pokud k tomu vůbec kdy dojde. A otec té dívky byl nesmírně bohatý.

Na pirátských lodích měl chytrý chlapec mnohem větší šanci dostat se nahoru a také tu nebylo žádné vojenské námořnictvo, které by ho připravilo o lví podíl na jakémkoli zisku, nebo ho dokonce nevhodně odvelelo do konvoje. Dezertoval, změnil si jméno a za šest měsíců byl třetím důstojníkem na lodi jménem *Amphidrake* pod krutým kapitánem Eggem, právě v době, kdy tohoto pána potkal předčasný konec vlivem úpalu a přílišného množství drahé brandy.

Mezi námořníky došlo k drobné potyčce a Weedle byl bohužel nucen zabít prvního a druhého důstojníka, když se pokoušeli prosazovat své nároky na základě faktu, že jsou služebně starší; zvláště druhého důstojníka mu bylo líto, protože to byl vynikající navigátor a dobře se s ním pilo.

Weedle neměl co ztratit, takže vesele a lehkomyslně pokračoval v činnosti a teď po šesti letech byl živý, výjimečně bohatý a nijak zvlášť nelitoval toho, jaký obrat jeho život vzal, ačkoli se sám dosud rád považoval za tragickou postavu. „Nejsem ženatý,“ zopakoval a zhluboka si povzdechl.

Vůbec by mu nevadilo, kdyby se ho Araminta začala vyptávat na celý ten příběh, ale byla příliš znepokojená vlastní situací, než aby ji zajímala jeho. Že bude zkompromitována, jí samo o sobě nevadilo, a tak na to v krizi nepomyslela. Dost jí ale záleželo na tom, aby ji při tom nepřistihli a nezavřeli na zbytek

jejích dní do chrámu, kde by už nikdy nesměla dělat nic jiného než vyrábět aspirin nebo vést účty vdovcům; to bylo nesnesitelné. Povzdechla si také a usedla na víko truhly.

Weedle si povzdech špatně vyložil a nalil jí sklenici vína. „No tak, pane, není třeba se bát, ujišťuji vás,“ řekl se světzalým soucitěm. „Pod mou ochranou se vám nic nestane a brzy se znovu shledáte s přáteli.“

„Ovšem,“ odpověděla bez valného nadšení. Dost ji mrzelo, že se kdy zmiňovala o výkupném. „Děkuji,“ dodala zdvořile a vzala si víno.

Utěšilo ji, že to bylo vynikající víno a vynikající večeře: Weedle byl rád, že má příležitost předvést svou schopnost být velkorysým hostitelem, a Araminta zjistila, že má hrozný hlad. Spořádala skutečně neuvěřitelné množství hovězího a marinované vepřové hlavy a masových paštiček, což doma samozřejmě nikdy jíst nesměla, a zjistila, že klidně vypije tři sklenice vína místo těch dvou, na nichž obvykle končila.

Než sluhové odnesli dezert, byla příliš spokojena se světem, než aby se něčeho bála. Vypracovala několik plánů úniku, kdyby ji piráti skutečně dovezli k její rodině; hodně ji také utěšovaly ty perly omotané kolem pasu. Měla v úmyslu zaplatit si jimi cestu domů, kdyby ji nevykoupili; teď s nimi může začít nezávislý život. A co bylo nejlepší, pokud skutečně bude zkompromitovaná, nebude si už s tím nikdy muset dělat starosti; může zahodit celou tu otravnou spoustu omezení, což podle ní stálo skoro za každou jinou nepříjemnost.

A Weedle jí nepřipadal jako tak špatný chlapík. Koneckonců, otec od muže především očekával, že bude dobrým hostitelem, že bude dobře vypadat na koni a že bude skutečně umět hrát karty. Zamyšleně si měřila Weedlovu nohu, pevně obepnutou hedvábnými kalhotami po kolena a bílými punčochami. Rozhodně nepotřeboval žádné vycpávky, a ačkoli ty dlouhé kudrnaté černé vlasy byly trochu výstřední, jeho výška a široká ramena zachraňovaly před vulgaritou jak je, tak ten

červený kabát. Hezké oči, hezké zuby; vlastně nic, co by se jí nelíbilo.

Spokojenost se jí vrátila, připila Weedlovi a ukojila jeho ješitnost upřímným prohlášením: „To byla nejlepší večere, co jsem kdy jedl. Nehodíme si nuly-šestky?“

Weedla trochu překvapilo, že jeho nešťastný mladý vězeň je už teď tak veselý: obvykle do toho bylo třeba investovat víc trpělivosti a alkoholu a předvést klidnou a vznešenou laskavost, aby se nervy křehkého mladého šlechtice uklidnily a aby začal být přesvědčený o Weedlově velkorysosti a autoritě. Weedle si ale ještě nehodlal gratulovat k rychlému úspěchu a začal okamžitě počítat, o kolik dřív by mohl přejít k uskutečnění svého plánu útoku na čest lorda Aramina. Obvykle s tím počkal tak týden; tentokrát možná budou stačit tři dny, pomyslel si uvážlivě.

Mezitím Araminta, která posledních několik měsíců strávila v kabině nad noclehárnou námořníků a dobře věděla, čím se muži na moři utěšují, dodala: „Kdo vyhraje, může pak začít?“ a ukázala hlavou k posteli.

Weedla to tak vyvedlo z míry, že na ni vytřeštil oči, pochybovačně souhlasil a vzal do ruky karty s poněkud dotčeným pocitem, že se svět nehodlá přizpůsobit jeho očekáváním. A ten pocit ho jen tak nepřešel; Araminta hrála nuly-šestky velice dobře.

Aramintě se na *Amphidraku* ohromně líbilo. Piráti, většinou dezertéři od námořnictva nebo od obchodní flotily, se zase tak moc nelišili od posádky *Bluegill*. Nevěděli ale, že je Araminta žena, takže nikdo ani nemrkl, když projevila přání naučit se refovat, vytahovat plachty a navigovat podle hvězd. Naopak, prohlásili ji za správného chlapíka, který má kuráž, a když šla kolem, nadzvedávali čepice, aby jí naznačili, že jí nemají za zlé její šlechtický původ.

Weedle byl ve většině ohledů výborný společník, ačkoli pokud jde o citlivost, měl podle Aramintina názoru nevhodný

sklon k extrémům. Byl schopen si pískat, když na palubní mříži bičovali muže, což byla rozhodně otrlost. Na druhou stranu najít jedno z lodních koťat mrtvé v koutě kabiny nebyl důvod truchlit, ale stačilo vyhodit ho z okna a zavolat plavčíka, aby vytřel podlahu.

Hodně si užívala jídlo, nabírala svaly a rostla tempem, které by v jejím věku každý považoval za pozoruhodné. Začala mít trochu obavu, co by se stalo, kdyby sundala amulet, zvlášť když jí začaly růst vousy; ale protože mezi bandou pirátů rozhodně nic takového udělat nehodlala, zapomněla na to a naučila se holit.

Budoucnost ji děsila z docela jiných důvodů. Kdyby byli jeli rovnou do Kingsportu, mohli tam při troše štěstí dorazit dřív než výkupné a pak by se třeba Araminta dokázala ztratit, až muži vyrazí do města roztočit své zisky. Weedle ale hodlal překonat svůj rekord čtrnácti úspěšných přepadů, a tak plavbu co nejvíc prodlužoval.

„Určitě už tam jsou,“ zkoušela to. „A když tam nepojedeme přímo, věčně čekat nebudou; určitě dojdou k názoru, že jsem mrtvý, když ses neobjevil.“ Ne že by to považovala za možné; noc co noc se jí zdálo o smečce zamračených gardedám s Hórovým okem na čele a řetězy v rukou, čekajících v přístavu.

„Musím riskovat a prodloužit si pobyt ve tvé společnosti,“ odpověděl Weedle s nebezpečně sentimentálním pohledem v oku: no čím dál hůř. Araminta rozhodně nehodlala strávit zbytek života jako miláček pirátského kapitána, bez ohledu na to, jak svalnatá má stehna, ačkoli si sklíčeně uvědomila, že i to by bylo lepší než život u Zbožných sester Svatého grálu.

Proto se jí možná nevhodně ulevilo, když se druhý den ráno po palubě rozlehly výkřiky: „Leviatan!“ Vyběhla na palubu Weedlovi v patách. Teď se určitě bude muset obrátit a zamířit k přístavu, myslela si, protože dokud na palubě nezakopla o průhledné chapadélko, neuvědomila si, že už jsou chycení.

Vstala a podívala se přes bok. Obrovská pulzující kupole leviatanova těla plula přímo pod lodí a obklopovala její trup, po

okrajích modře světélkovala a zlehka se třásla jako aspik. V průhledném těle se dosud vznášelo pár vybělených napůl strávených kostí, zbytky velrybího hrudního koše. Kolem lodi se už na hladině začínala vytvářet slabá bělavá pěna, jak se leviatanova kyselina zažírala do dřeva.

Muži po něm stříleli z pistolí a osekávali houževnatá gumová chapadélka, ale valný účinek to nemělo. Leviatan beze spěchu vyhodil vzhůru několik dalších a přitom špička jednoho z nich zasáhla piráta; ten se prohnul v zádech, pustil sekeru a otevřel ústa v tichém, strnulém výkřiku. Chapadlo se mu rychle jako blesk pětkrát šestkrát omotalo kolem těla, zvedlo ho do výšky a stáhlo přes okraj do hmoty leviatanova těla. Jeho oči zíraly skrz kalnou nazelenalou hmotu vzhůru, naprosto živé a plné hrůzy. Araminta je viděla pomalu mrknout, ještě když ho rosol pohlcoval.

Popadla meč také a začala pomáhat se sekáním, ale proti své vůli se bezděky přikrčila, protože se vynořila další tenká chapadla a s grácií baletních tanečníků omotala palubu. Jakmile tam byla, nedělala už naštěstí nic, než že se přilepila; stačilo nedotýkat se těch lesklých růžových špiček.

„Nechte toho, krysy jedny zatracené,“ hulákal od kormidla Weedle. „K plachtám! Všichni k plachtám...“ Araminta se spolu s námořníky vrhla k lanům a za chvíli už pluli rychlostí devíti uzlů ve směru větru zpátky k Utopeným územím. Na obvyklé poměry *Amphidraku* to byla šnečí rychlost; leviatan brzdil víc než deset tisíc přílpek. Dokonce se ani nezdálo, že by mu pohyb lodi nějak vadil, protože je omotával stále dalšími chapadly; z boků lodi stoupal štiplavý pach jako kouř ze dřeva a jed. Skoro všichni muži se ukryli v podpalubí mimo dosah chapadel. Weedle držel jednou rukou kormidlo a druhou veslo, jímž útočící chapadla odrážel.

Araminta popadla jeho dalekohled a vyšplhala nahoru do strážního koše, aby se rozhlédla: jasně viděla, kde voda mění barvu a začíná nádherná modrozelená, rozeznala lodní trasy

jako široké pruhy tmavší modři protínající Mělké moře. Foukal středně silný vítr, a kam se podívala, viděla jen drobné pěnivé hřebínky vln, které nebyly k ničemu. Konečně zahlédla v dáli pevný pruh bílé: útes nebo dno dost blízko u hladiny, aby se o něj lámaly vlny, a dokonce měla pocit, že za ním zahlédla nějaký kousek zeleně: možná ostrov.

Od té doby, co vylezla nahoru, se kolem stěžně omotala hrstka chapadélek a s nadějí mávala jedovatými špičkami; slézt teď dolů nepřicházelo v úvahu. Použila tedy šeptací kouzlo, aby poradila Weedlovi, kudy plout: na jihojihozápad. Pak se zachmuřeně držela v houpajícím se koši, zatímco on vedl loď k mělčinám.

Zbytky leviatana, odporný rosol páchnoucí až na břeh, se zlehka pohupovaly nahoru a dolů s vlnami, které se tříštily o mělčiny nad útesem a o to, co zbylo z *Amphidraku*. Moc toho nebylo, ale kus hlavní paluby, střecha kabiny a bohužel i horní tři metry jejího hlavního stěžně, na kterém se vesele třepotal černý prapor s lebkou, se zabodly do samého středu té odporné hromady želatiny.

Trosky zatím přežily tři bouře. Zbylí piráti na ně s obavami hleděli ze břehu a vymýšleli stále zoufalejší a nepravděpodobnější plány, jak prapor spálit nebo čím ho vysvětlit, až dorazí hlídka válečného námořnictva — které se tu objevovaly dost pravidelně, protože nedaleko vedla lodní trasa, takže záchrana byla spíš otázkou času než náhody.

„A potom postaví šibenici a všechny nás pověsí,“ prohlásil morbidně loďmistr pan Ribb.

„Jestli pověsí,“ odsekla Araminta, která už jich měla všech plné zuby, „pořád lepší, než nechat se sežrat leviatanem, takže co kdybychom tady přestali dřepět na břehu a kňučet!“

Mířila tím přímo na Weedla, který zatrpkle posedával pod palmou. Rozhodně neměl v nejmenším úmyslu jít pod hladinu

se svou lodí, ačkoli potajmu cítil, že to udělat měl, a tak obtížně snášel představu, že svým neromantickým únikem získal jen pár týdnů života a pak potupnou smrt.

Araminta sama si s šibenicí starost dělat nemusela, ale o moc šťastnější nebyla, protože si byla prakticky jistá, že námořnictvo ji odveze rovnou zpátky k její rodině pod takovou stráží, že jim uniknout nedokáže. Neměla ovšem chuť nedělat nic než jíst kokosy, házet kamením po opicích a celý den si stěžovat.

Ostrov tvořil velice starý vrchol hory pokryté hustou zelenou vegetací a skoro všechny útesy se zvedaly přímo z oceánu. Za nimi, tam, kde mělčiny zabrzdíly plnou sílu vln, vznikl malý přirozený přístav a u něj úzký pruh bílého písku, který je zachránil. Když Araminta vylezla na skálu po jedné nebo druhé straně, viděla dole vodu čistou jako sklo a boky hory, které prudce klesaly v nedohlednu. Na pár místech zahlédla dokonce vybělená šedavá kopí utopených stromů.

Při lovu objevili rozpadlou starou cestu džunglí; tvořily ji hladké, nerovně položené kvádry smetanově bílého kamene, které vedly vzhůru do vnitrozemí ostrova; nikomu z mužů se po ní ale nechťelo vystoupit. „To je práce Utopených,“ otřásali se hrůzou a dělali různá pověřčivá gesta. Dokonce ji nenechali jít nahoru ani samotnou.

Uplynuly tři dny, bouře přešla a černý prapor byl stále bezpečně na svém místě, takže oběšení hrozilo se stále větší naléhavostí. A když se je Araminta znovu pokusila přesvědčit, pár jich souhlasilo, že s ní půjde.

Úzká stezka se klikatila po svahu hory vzhůru. Občas zastavovali u malých výklenků vysekaných ve skalní stěně, v nichž dřepěly mechem obrostlé zbytky soch. Cesta byla prudká, na některých místech museli lézt po všech čtyřech a pod nohama neměli nic než úzké římsy. Aramintě se ani nechťelo myslet na to, jak obtížná cesta to musela být před třemi tisíci let, před Utopením, kdy stezka patrně začínala u paty hory, a ne poblíž vrcholu. Muži sebou trhli u každého výklenku; cestou nahoru

se ale nic nestalo, až na to, že jim do nosů vnikal prach, takže kýčali, a Jema Goreyho bodla vosa.

Stezka skončila u jemné stavby svatostánku, riskantně spočívající na samém vrcholu hory. Bránu střežily dvě kamenné lví ženy; i po těch letech se details jejich těžkých prsou a vousů dokonale zachovaly. Střecha svatostánku byla asi šest metrů vysoko a podpíraly ji jemné sloupky, štíhlejší než Aramintino zápěstí, a každý z nich byl vlastně půvabná vysoká ženská postava. Na trámech se dosud vzdouvaly jemné drapérie jako velké bílé plachty. Uprostřed stál oltář z bílého kamene a na něm široký podnos z lesklého stříbra.

„Bohyně větru,“ prohlásil zachmuřeně pan Robb. „Rozhodně bohyně větru; ta nám nebude k ničemu. Nebuď osel, Porlocku,“ dodal a probodl námořníka ostrým pohledem. „Nelez tam, leda že ti nezáleží na životě.“

„Jen tam nakouknu,“ odpověděl Porlock s pohledem upřeným na stříbrný ták a položil nohu na první schod k bráně.

Lví ženy se pohnuly, otevřely ebenově černé oči a obrátily je k němu. Pokusil se couvnout, ale nedokázal odlepit nohu od schodu. „Pomoc, kamarádi!“ ječel zoufale. „Chyťte mě za ruku, zatáhněte —“

Nikdo se k němu nepřiblížil. Ozval se skřípavý zvuk, jako když se otáčejí mlýnské kameny, lví ženy se zvedly na mohutné tlapy a lenivě se k němu blížily. Každá ho popadla za jednu paži a bez námahy ho roztrhly vedví; jednotlivé části pak roztrhly podruhé.

Ostatní muži prchali, rozběhli se po svahu dolů a lví ženy se za nimi obrátily a prohlížely si je. Jedině Araminta neutekla, ale počkala, až budou ostatní pryč. Živé sochy se znovu usadily na svá místa, ale oči nechaly otevřené a pozorně je na ni upíraly.

Chvilku v duchu debatovala sama se sebou; četla dost příběhů na to, aby si uměla představit nebezpečí. Neměla v úmyslu stát se zdejší trvalou obyvatelkou, nucenou věčně se starat

o chrám, a bylo dost možné, že nejen muži bývají potrestáni za svou drzost, když vstoupí. Přčetla ale také dost na to, aby věděla, že Juno byla příbuzná s bohyní větru: lví ženy byly jejími služebnicemi ve starých římských chrámech. A tady byl rozhodně ještě ve hře osud trestající otcovu opovážlivost. Když bude příliš zbabělá, než aby toho využila, nezaslouží si rozhodně nic lepšího, než být po zbytek života zavřená v nějakém tichém chrámu.

„Tak dobře,“ řekla konečně nahlas, sáhla si na krk a sundala si amulet.

Byla připravena, že se okamžitě ocitne ve svém vlastním dřívějším těle, mnohem menším; změna ale byla stejně pozvolná jako předtím. Podívala se na své paže a na své nohy: pořád stejně dlouhé a pořád stejně svalnaté; nepřišla o váhu, kterou nabrala, ani o výšku. Pod košilí se jí nalila prsa, pas a boky si nějak vyměnily pár centimetrů objemu, a když se dotkla své tváře, připadala jí trochu jiná — vděčně si uvědomila, že vousy jsou pryč —, ale to bylo všechno.

Vystoupila po schodech, strážkyně si ji pochybovačně prohlédly. Když vešla, zvedly se a šly za ní až k oltáři, občas se k ní nakláněly a s podezřením ji očíhávaly. Odmotala od pasu šňůru perel a celou ji chrastivě vysypala na podnos jako hromádku perleti a stříbra.

Lví ženy se spokojeně vrátily na svá místa. Závěsy se zvedly a zachvěly v náhlém závanu větru a bohyně promluvila: Pěkný dar, a už je to dávno, co se sem někdo přišel poklonit; co si Araminta přeje?

Nebylo to jako o Slavnosti slunovratu, kdy se přivedlo médium, které věštilo budoucnost; ani jako chrámová bohoslužba v předvečer Lughnasadu. Bohyně Utopených hovořila dost věčně a neozýval se žádný skutečný zvuk, jen vítr v chvějivých závěsech sílil a zase uléhal, ale Araminta rozuměla dokonale a pochopila i to, že všechny její připravené odpovědi jsou špatně. Bohyně nenabízela protislužbu, kouzlo, které by ji ukrylo,

klíč k odemykání řetězů, dokonce ani cestu z ostrova. Bohyně kladla otázku a na tu otázku bylo třeba popravdě odpovědět.

Pro Aramintu bylo snazší říci, co nechce: vrátit se domů a dát se zavřít do kláštera nebo odjet do kolonií a vdát se. Nechce být vězeň ani jemná dáma ani kapitánova milenka a rozhodně nechce zůstat věčně v mužském přestrojení, dodala; ne že by to tu a tam nebylo docela zábavné. Doopravdy, sdělila bohyni, doopravdy chce být kapitánkou vlastního života a touží být volná.

Hezké přání, odvětila bohyně, za hezký dárek. Vezmi si zpátky jednu perlu, sejdi dolů a hoď ji do oceánu.

Araminta vzala z tácu perlu: snadno se oddělila od šňůry. Sešla po úzké stezce dolů až na břeh, minula muže, kteří na ni zírali a zděšeně se křížovali, a hodila perlu do čistých modrých vod přírodního přístavu.

Chvilku se nestalo nic; pak se na hladině vody náhle objevila pěna bílá jako mléko. Vlny se otřásly a s řevem rozestoupily, všechny trosky *Amphidraku* vystoupily z hlubin, opadávaly z nich chaluhy a vylévala se mořská voda. Chvíli bylo děrami v napůl sežraném trupu vidět žebra a kýl, pak pěna vyšplhala po bocích a zanechávala za sebou neporušenou perleť. Objevila se nová paluba z hladkého bílého dřeva; jeden po druhém vyrostly vysoké štíhlé stěžně, vyřezávané do tvaru žen, a veliké bílé plachty se napnuly ve větru, který se zničehonic dostavil a jemně je rozvinul naplno.

Pěna se vrátila do vody a ztuhla v úzkou perleťovou lávku, vedoucí na břeh směrem k ní. Araminta se otočila a pohlédla do tváře šokovanému Weedlovi.

„To je moje loď,“ řekla, „a ty a všichni tvoji muži jste vítáni, jestli se chcete raději plavit se mnou než čekat na vojenské námořnictvo.“

Shrnula si vlasy do týla a svázala je nití z košile; pak vykročila po můstku. Byla už skoro na lodi, když Weedle konečně seběhl k přístavu a zavolal za ní: „Aramine!“

Obrátila se a zářivě se na něj usmála. „Araminta,“ opravila ho a vkročila na palubu.

„Araminta aneb Vrak Amphidraku“

poprvé vyšla ve sbírce Fast Ships, Black Sails,

vydané v Night Shade Books v roce 2008.

Tato úžasná antologie je sbírka pirátských příběhů,

redigovaná Jeffem a Ann VanderMeerovými.

